

Història del Rock.

El Rock va néixer en la dècada dels cinquanta com una música arrogant i sorollosa amb visos de passatgera. Al cap dels anys aquesta música no sols permanence sinó que, en el seu creixement, ha passat a ser crònica del nostre temps, indicador del canvi social i senyal de identitat de diverses generacions. En aquest treball es pretén deixar constància de la importància que va tenir Elvis Presley així com els moviments socials i culturals de masses que va causar aquest fenomen. A continuació, en la pàgina següent es pot veure un esquema del que és el Rock.

Encara que Elvis Presley no s'hagués atrevit a canviar el seu ofici com a camioner per la música, el R&R hauria acabat materialitzant-se: eren molts els intèrprets joves que estaven buscant un llenguatge propi. Però l'atzar va posar l'Elvis en l'ull de l'huracà d'una música envoltant. Amb una presència física molt definida i una veu turbulenta, Elvis Presley va obrir l'esquerda per on es van filtrar Buddy Holly, Jerry Lee Lewis, Gene Vincent, Eddie Cochran i la resta dels frenètics pioners, blancs i negres, que van donar forma a les possibilitats expressives que es tancaven a les llavors del R&R.

Breu Cronologia de la vida d' Elvis Presley.

Elvis Presley venia d'una família molt pobre. Va néixer el 8 de Gener de 1935 a *Mississipí*.

A l'Elvis li agradava molt la música. Ell anava cada Diumenge a l'església i cantava en les corals. Quan va tenir 13 anys, la seva mare li va comprar una guitarra (ell volia una bicicleta però era molt cara). En el mateix any Elvis i la seva família deixaven *Mississipí* i es mudaven a *Memphis, Tennessee*.

Un dia en 1954 ell va anar a un estudi de gravació anomenat *Sun Records* per grabar un disc per l'aniversari de la seva mare. La secretària de l'estudi, *Marion Keisker*, va sentir com cantava i li va dir al seu amo, *Sam Philips*, que el va catapultar a la fama. Elvis era el somni de *Sam*, "un noi blanc amb una veu negra". *Philips* va esdevenir el manager d'Elvis i aquest va gravar el seu primer disc: "*That's All Right, Mama*". Quan els disc-jockeys posaven la cançó en les cadenes musicals, els joves americans es tornaven salvatges i esbojarrats. A la gent adulta d'Amèrica no els agradava l'Elvis, era massa "sexy" per ells.

En 1955 Elvis va aparèixer a la televisió de *Nova York*. L'any següent va anar a *Hollywood* i va fer la seva primera pel·lícula: "*Love Me Tender*". En els dos anys següents va fer molts més Hits, com per exemple: "*Blue Suede Shoes*", "*Heartbreak Hotel*", "*All Shock Up*", "*Jailhouse Rock*", i "*Teddy Bear*".

En 1958 Elvis es va enrolar en l'armada americana i va viatjar a *Alemanya*. Quan va tornar als E.E.U.U., la música pop no era el mateix. Els grups britànics com *The Beatles*, i *The Rolling Stones*, eren les noves estrelles.

Elvis era milionari, però era un home molt sol. En els últims anys es va engreixar i es va deprimir molt. Va morir d'un atac de cor en 1977 en la seva mansió a *Graceland, Memphis*.

Però pels seus milions de fans, Elvis és encara el rei. *Shane Lyons* té més de 250 àlbums d'Elvis i vídeos de totes les seves pel·lícules. Per aquests fans "l'Elvis podia cantar realment no com els joves d'ara amb les seves màquines electròniques. Ell era el rei del R&R".

Què és el Rock & Roll.

És un ritme musical i un ball creats cap a l'any 1954, fruit de la fusió del *Rhythm and Blues* negre i del *Country* blanc.

La expressió *Rock & Roll*, que unia dos termes molt utilitzats en el vocabulari afronordamericà per designar canvis de temps i de posició tant en el ball com en les relacions sexuals, va aparèixer per primer cop a 1952 a *Cleveland*, en un programa de radio que es proposava a emetre música negra de *Rhythm and Blues* per un públic blanc. Un músic negre, *Fats Domino*, i un músic blanc, *Hawk Williams*, van ser els precursors del Rock & Roll. El primer popularitzant el *Rhythm and Blues* amb èxits com *Ain't that a shame* entre la joventut nord-americana, i el segon, inspirant-se en el *hillbilly* per donar estructura al Rock & Roll.

En 1954, *Bill Haley* va combinar els estils d' ambdós músics en el seu *Rock around the clock*, amb el que va néixer oficialment el Rock & Roll. Aquest es va imposar de seguida i va donar lloc a la informació de dos corrents: per una part el *Rockabilly*, interpretat únicament per blancs sobretot del sud dels E.E.U.U. (*Elvis Presley, Buddy Holly, Eddie Cochran, Ricky Nelson, Gene Vincent, Carl Perkins, Jerry Lee Lewis*, etc...), i, per una altra part, el Rock & Roll negre sorgit directament del *Blues*, més volent i ràpid (*Little Richard, Bo Diddley, Chuck Berry*, etc...).

Després de la invasió que va causar el Rock & Roll als E.E.U.U., aquest va arribar als països anglesos, on van aparèixer intèrprets com *Tommy Steele, Cliff Richard* i els *Shadows*, i, després, *The Beatles, Who*, i *The Rolling Stones*; aquests grups evolucionarien cap a la música *pop*. La onejada del Rock & Roll va arribar a Espanya, on les cançons d' aquest tipus eren adaptacions nord-americanes al tipus *yé-yé*.

Elvis Presley, l' hotel dels cors trencats.

És un mite polivalent, plegat de contradiccions i incongruències. Elvis Presley va ser eficaç símbol de revelió, però mai es va considerar un insurgent ni es va plantejar canviar el món. Els seus discs serveixen per a recordar-nos la meravellosa impetuositat del primer Rock & Roll o per lamentar la facilitat amb què aquesta música es va corrompre. Encarna el somni americà i el malson del triomf.

L' anomenaven el rei del Rock & Roll, però estava més tranquil interpretant balades Country o cançons religioses. Combinava un interès per la espiritualitat amb un afany desenfrenat amb tot tipus de plaers. Podia detestar als hippies i predicar contra les drogues mentre s' afartava de tota la gamma d' estimulants i tranquilitzants comercialitzats per la indústria farmacèutica. Va voler ser el nou James Dean i es va conformar amb protagonitzar pel·lícules en general mediocres.

Era un perfeccionista a l' hora d' aplicar la seva prodigiosa veu a qualsevol cançó, però va gravar tones de temes casi inpresentables. En els documents gràfics ho podem veure, bell o grotesc, gloriós o vulgar. Es pot desitjar, finalment, com una cruel metàfora del seu país.

D' origen humil, el 8 de Gener de 1935, en Tupelo (Mississipí), Gladys Smith Presley, va donar a llum bessons; només va sobreviure el segon, nomenat

com Elvis Aron – posteriorment rectificat legalment per Aaron-. El pare, Vernon Presley, treballava com i a on podia. En el sud on encara impera el sistema de castes hi són *white trash* (brossa blanca). Quan el noi té 13 anys els Presley s' instal·len en Memphis (Tennessee) darrera d' un millor ambient per la joia de la família. Es pot imaginar el xoc: Elvis tímid, enfrontat a les adolescents de la ciutat. No és un gran estudiant però juga bé al beisbol i es guanya alguns amics que el protegeixen de les ires de companys de l' escola que no accepten les seves robes cridaneres, i els seus pentinats extravagants. També l' ajuda la música: li agrada tot, des de els cantants romàntics fins als *bluesmen*, passant pels sons que havia assimilat des de petit: els *gospel* de les esglésies i el Country, gènere predilecte de la seva gent.

Actua com aficionat en solitari i amb un grup vocal. Fill únic, bon fill. Després de graduar-se, es col·loca com a xofer d' una empresa d' instal·lacions elèctriques; un dia del 1953 aparca la seva camioneta a l' estudi de gravació *Sun Records*, un petit segell local. Fa un disc – quatre dòlars – com regal per la seva mare. L' empleada que l' atén es fixa en ell i recorda que el seu amo Sam Philips, sempre parla de que hi ha una fortuna

esperant a qui descobreixi un cantant blanc amb el so i el sentiment d' un negre.

No se sent gaire impressionat Sam Philips amb aquest xicot voluntari. En canvi, li dona un marge de confiança : moltes hores a l' estudi i l' ajuda de dos bons músics : el contrabaix Bill Black i el guitarrista Scotty Moore.

Al juliol de 1954, l' amo decideix que el trio ha fet quelcom nou i edita un disc amb un Blues (*That's all right mama*, d' Arthur Crudup) i una peça Country (*Blue moon of Kentucky* de Bill Monroe); ambdós, tocats i cantats amb una música híbrida que es coneixerà com *Rockabilly*. No és un gran èxit però Elvis abandona el volant per professionalitzar-se en el negoci de la cançó. Una decisió encertada. Els discs tenen vendes acceptables i Philips té contactes per ficar-se en el circuit de la música vaquera, on causa certa perplexitat : no és molt ortodoxa, però resulta convincent en els temes ràpids. A finals de l' any ja té un club de fans i ha visitat els tribunals, acusat d' haver deixat embarassada una jove de Mississipí.

La bona estrella. Presley crida l' atenció del coronel Tom Parker una persona famosa que es dedica al món de l' espectacle. Té una llengua hàbil i convenç al cantant (i a la seva mare) de que pot fer molt per la seva carrera. I ho fa : aconsegueix que la *Radio Corporation of America* (R.C.A.), una de les cinc grans cases discogràfiques nord-americanes, pagui 40.000 dòlars per el contracte d' un artista de 19 anys que només ha conegut un modest èxit. Trencats els vincles amb Sun Records, Elvis aterra a la capital del Country, *Nashville* , a principis del 1956. Allà uneix el *Rockabilly* de Memphis amb les habilitats dels músics d' estudis locals. Instrumentalment, les gravacions mostren certa incertesa però s' acobla misteriosament amb una veu imprevisible que serpenteja al voltant de ritmes i melodies. Ningú sap com qualificar-lo però l' impacte de la música és immediat : el melodramàtic *Heart Break Hotel* puja als nº 1 de les llistes nord-americanes.

Es troben Elvis i *teenagers* . Es produeix el moment màgic en què artista i públic es coneixen. Hi col·laboren també els medis de comunicació,-->[Author:A.M.L.] que s' enfronten al nou fenomen amb una animositat que oscil·la entre el sarcasme i el repudi. Hi cooperen veus puritanes, que parlen d' indecència, de retorn a la jungla i demés. El potencia el coronel, que munta felicitat sobre quelcom que sembla un cavall desbocat, que posa en pràctica idees tan tramposes com presentar en directe a la sensació acompanyat per números de varietats tan pesats i articulats que el públic acaba convertint-se en histèria quan es materialitza el cos esperat. Clic, clic : les cameres fotogràfiques cremen.

Mesos vertiginosos : R.C.A. inunda el mercat sense aconseguir saciar la demanda. Pluja de cançons memorables (*Love me Tender, Jailhouse Rock, Hound Dog, Teddy Bear, All Shock Up*), per demostrar que Elvis pot cantar melòs, salvatge o insinuant ; tot es ven ja que milers de joves compradors s' han enamorat de la seva veu i imatge. I els guardians socials suen intentant comprendre el que allà passa, quin és el misteri d' aquest semental de poques paraules i estranys moviments.

Es fan discs, pel·lícules i gires a marxes forçades. I és que l' ídol té una cita amb el servei militar. Una cosa que no li fa molta gràcia, ara que s' ha acostumat a tenir moltes noies al llit i tota la diversió que es pot comprar amb diners. Hi ha possibilitats de aconseguir un servei militar privilegiat, però el representant decideix que és més beneficiós no demanar un tractament especial (a més, absentar-se durant dos anys, al cim pot ser un llançament genial).

Al 1958, la maquineta del perruquer arrasa el perfil d' Elvis. Cauen les llàgrimes de l' ídol i de les seves fans, que es multipliquen quan, just abans de la partida cap a la base de la República Federal d' Alemanya, mor la seva mare. La fidel Gladys ha abusat de l' alcohol i les píndoles per aprimar-se, massa per un cor sensible i feble. La simpatia de la nació es vessa sobre el cantant, amant fill i patriota impecable.

El farol del coronel Parker, jugador enpedernit, funciona. Elvis està lluny però segueixen sortint discs gravats ; abunden els imitadors, però no tenen res que es pugui comparar amb la seva carisma. A la tronada, al 1960, apareix al costat de Frank Sinatra en un espectacle televisiu : és una espècie d' alternativa taurina, amb la que

el lleó del Rock & Roll es converteix en un artista per tota la família. Hi ha nous plans per ell : a partir del 1961 ha de renunciar al directe i concentrar-se en altres coses com el cine. Algunes de les seves pel·lícules (*Jailhouse Rock*, *El barri contra mi*) són atractives, però ara es fabriquen en cadena tres pel·lícules per any a milió de dòlars la pel·lícula, produïdes sense gaires despeses i amb molt poca imaginació. Són rentables, ja que se sap que els incondicionals passen per taquilla més d' un cop. L' expedient discogràfic es cobreix publicant les bandes sonores, on Elvis canta temes exòtics i cançons ínfimes, de les quals drets editorials estan a les mans de Parker.

Avancen els anys 600 i Elvis viu entre les " *salsitxes* " cinematogràfiques i Graceland, la seva nova mansió de Memphis. Irrumpeixen els *Beattles*, *Bob Dylan*, *Otis Reding*.

Elvis no es dona per assabentat. En 1967 es casa amb *Priscilla Beaulieu*, filla de militar. A l' any següent neix *Lisa Marie* . I una oportunitat : un programa de televisió per el Nadal. Parker vol tots els tòpics, però els responsables aconseguixen que reapareixi la fera dels primers temps, mastegant vells èxits i modern material que està a la seva altura. És una miraculosa recuperació, confirmada al 1969 per afilats discs com *From Elvis in Memphis* . Torna al número 1 amb la cançó *Suspicious minds* posteriorment de *In the Ghetto*, cançó amb missatge.

Aquest mateix any torna al directe, iniciant una cosa que repetirà anualment : Elvis és l' atracció d' un gegantí hotel de Las Vegas. Paradís de la melodia silenciosa , acull al cantant amb caliu, i aquest torna el favor oferint concerts aparatosos.

És l' últim tram. Infatigable amant del sexe femení, rep amb estupor la notícia que el seu instructor de *karate* es fuga amb la seva muller. Mastega llavors ànsies homicides de venjança, a dures penes contingudes pels seus íntims. La seva salut es deteriora després de dietes desequilibrades i amanides de píndoles. Veritable *drogata*, té arrancades de deliri, com presentar-se a *Washington*, on demana ser rebut directament pel director de l' F.B.I. (no ho aconseguix), i pel president Richard Nixon (si que ho aconseguix), per transmetre la preocupació per la difusió de les drogues entre la joventut americana. Vol ser un agent especial de la lluita antinarcòtics, amb placa i pistola (les armes, una altra obsessió).

Es baixa el teló. Durant la nit del 16 al 17 d' Agost de 1977, Elvis no aconseguix adormir-se . Està a Graceland, la nit anterior a una de les seves gires. Pren un llibre sobre la " Santa Sábana " de Turín de la seva extensa biblioteca de llibres esotèrics i, per no molestar la seva última xicota, es retira al W.C. per llegir. Al matí següent, la noia el troba tirat al terra, rígid i en posició fetal. Per evitar un escàndol – es tracta d' un " heroi " nacional –, el veredict del forense és " mort natural, un atac de cor ". La autòpsia és un acte pràcticament públic contemplat per abundants membres del *Baptist Memorial Hospital*, a Memphis.

Els nord-americans manifesten la seva tristesa, revelant profunds símptomes de identificació amb el cantant de *Tupelo*, que varies generacions el consideren com un membre de la família.

És una obsessió nacional. Hi ha un intent de robar el seu cadàver. Apareixen espiritistes que " transmeten els seus missatges des de l' altre món ". Legions d' imitadors ocupen els escenaris com una autèntica plaga. R.C.A. reedita totes les seves cançons de totes les maneres possibles. Priscilla denuncia al coronel Parker en nom de la seva filla, la principal persona que rebrà l' herència. S' obre un procés contra el doctor que li subministrava els fàrmacs (en els últims mesos, al voltant de 25 píndoles diàries).

Al final queda la seva obra.....

Sun Records, la font del *Rockabilly*.

Moltes van ser les marques discogràfiques independents de la dècada dels cinquanta als E.E.U.U. que es van disputar el mercat, però cap va tenir tanta influència en el naixement i desenvolupament dels nous sons com la

companyia discogràfica Sun Records Company, de Memphis (Tennessee). L' home que va fer possible la mitificació va ser Sam Philips, antic locutor i tècnic radiofònic, que al 1950 va construir un petit estudi radiofònic en el número 706 de l' avinguda de la Unió, a Memphis, amb la intenció de treballar amb músics locals que en anteriors èpoques van tenir que marxar a altres llocs per realitzar els seus registres. Aquella primera companyia es va anomenar Memphis Recording Service, i en els seus dos primers anys de vida va acollir a abundants artistes negres.

Philips va descobrir i gravar a músics com B.B. King ç, Howlin' Wolf, Jackie Brenston, Joe Hill Louis o Willie Nix. Al Febrer de 1952 neix el segell Sun, dins ja d' una forta competència. Philips era un home innovador que buscava contínuament quelcom diferent per oferir. Els diferents estils musicals als que Sam Philips es va dedicar inicialment van ser *Blues* i *Rhythm & Blues* , i un renovat Country. Sun records va començar a tenir alguns èxits amb Rufus Thomas, Junior Parker o James Cotton, però va ser al Juliol de 1954 quan va sorgir la bomba : un jove anomenat Elvis Presley, que va combinar esquemes del Country i el Blues en una frenètica fusió que passaria a la història com el Rockabilly.

Presley només va arribar a gravar cinc singles per Sun Records, que a l' Octubre de 1955, va vendre el contracte i els drets de producció dels discs de Presley a la poderosa R.C.A. A pesar d' aquesta baixa, la Sun es va posar ràpidament a la moda del Rockabilly amb figures com Carl Perkins, Billy Riley, Warren Smith o Sonny Burgess, als quals se' ls van unir artistes que anaven des del Country sec fins al Rock & Roll més frenètic, com Johnny Cash, Mack Self, Charlie Feathers, Jack Clement, Malcom Yevington o Jerry Lee Lewis.

A pesar de que la Sun va tenir aquells anys tal quantitat de talents, els responsables només van aconseguir posar alguns d' ells a les llistes d' èxits. Van ser uns altres segells més joves els que van acabar aprofitant-se del treball que havia fet Philips, qui, pes a tot, es va convertir en milionari.

Durant els anys 70, la Sun es va estabilitzar financerament, però en l' aspecte musical no hi va haver una continuïtat. Va anar perdent importància i va deixar de marcar les pautes, encara que en aquells anys es van fer allà meravelloses gravacions amb músics com Booker T. o Steve Cropper, qui, temps després, animarien un altre important segell de Memphis : Stax Records. Al 1968 el segell Sun va deixar d' existir, després d' haver editat 226 singles, més 71 sota la marca filial Philips International (formada al 1957) i uns altres 8 formats sota la marca Filp (fundada al 1955).

Els malucs del proletariat.

Un cos que Hollywood redueix a un erotisme raonable. Les cames i malucs són imprescindibles però sospitoses. És propi d' un home moure' s així ? I si ho és, no ho serà de forma obscena ? El tupè contingut, la brillantina brillant, i el clatell tan esquemàtic i net com el deuria tenir un jove americà donen el contrapunt tranquil·litzador. Elvis Presley renuncia a la aposta amb els amics i cuida un nen petit. Tranquil·litat, la estridència de la música Rock és compatible amb la més tradicional delicadesa de sentiments. Aquests nois joves són bons en el fons.

Elvis és equivocament una mala imatge de la classe treballadora. Els seus moviments, portentosos revelen una autonomia del cos que la classe mitjana no coneix o no pot permetre's. El grossor dels seus llavis suggereix sensualitat, però aquesta mateixa qualitat i el color del seu cabell suggereixen un amable pluralisme racial. Elvis no és John Lennon, en certa manera un intel·lectual de la classe obrera, si no el mecànic portador d' una rebel·lió formal, una rebel·lió del cos.

Índex :

PÀG

DOCUMENTS TEXTUALS

DOCUMENTS GRÀFICS

OPINIÓ PERSONAL

BIBLIOGRAFIA

Opinió personal.

Crec que aquest treball m' ha servit per aprendre moltes coses d' Elvis Presley que abans no sabia. Suposo que he fet " un treball ben treballat " i que em servirà per alguna cosa. Suposo que l' any que vé el podria vendre a bon preu (ho deia de broma).

Bibliografia.

Tota la informació per realitzar aquest treball la he extret de :

- Enciclopèdia escolar VOX
- Història del Rock (El País)
- Enciclopèdia interactiva Salvat
- Enciclopèdia multimèdia La Vanguardia
- Enciclopèdia interactiva VOX

Treball del Rock